

TERPINOIA
Menander Kywōia

v. LVII-LIX

Praefatio. De Perinthia.

Papyrus Oxyrhynchia 855. Unius tantum columnae pars inferior servata est (13x16,3), quam anno 1908 ediderunt et ab Menandrum rettulerunt Grenfell et Hunt (Oxyrh. Pap. VI p. 150 sq.), ex Perinthia desumptam esse demonstravit Koerte (Hermes XLIV 1909 p. 309 sq.).

Scriptura est tertii p. Chr. n. saeculi.

Scriptio plena nusquam occurrit, apostrophi semper fere ponuntur, accentus bis additi sunt (13 ΕΓΩ, 16 ΕΚΝΙΚΘΗ), spiritus semel invenitur (14 ΕΞΑΠΤΑΝ), crasis semel indicata est (22 ΚΑΝ=καί), personarum vices more solito notantur, personarum sigla ter versibus superscripta sunt (10, 20, 21).

Versus ad ultimum fabulae actum pertinent.

Adsunt in scaena Laches senex et servi Davus, Tibicus, Pythias, mox etiam Sosias. Atque Davus quidem ad aram confugit, unde Laches eum depellere vult.

Sarmenta enim et facies ex aedibus afferuntur, quo aspectu summo opere perturbatus Davus conservos implorat, ut fugere se sinant (4 sq.). Iamque adest Laches facem incensam miritabundus in servum intendens. Quem deridens metus indicia nimis aperta edentem (18). Mox etiam sarmenta accendi iubet.

Sed in hoc summo servi periculo occurrit hospitis illius Perinthii adventum nuntiaturus, a quo res in melius conversas esse ex Terentii Andria scimus (v. 906 sq.).

Nam huius fabulae argumentum a Menandri Perinthia non ita multum differe ipse Terentius testis est, cum scribat Andr. prol. 9 sq.

Menander fecit Andriam et Perinthiam,
qui utramvis recte noverit, ambas noverit:

Menandri:
Reliquiae
in Papyris
Membranis
Servatae
Christianus
Jensen:
edidit.
Bibliotheca
Graecae et
Latinae
Austriacae
Weidmannianae
Berolinensis
1929

(anastasi)

ita non dissimili sunt argumento, et tamen
dissimili oratione sunt factae ac stilo.

quae convenere in Andriam ex Perinthia
fatetur transtulisse atque usum pro suis.

Quae cum ita sint, cum versibus Oxyrhynchii repertis compa-
rari possunt, quae in quinto Andriae actu fiunt (860
sq.). Ibi enim Simo dominus Darum servus nimis va-
frum et dolosum, a quo iterum se deceptum esse opinatur,
postquam vinciri et constrictum auferri iussit,
his verbis compellat (866):

age nunciam: ego pol hodie, si vivo, tibi
ostendam, quid erum sit periculi fallere,
quibus respondens quae Laches dicit Perinth. 155q.:
vai, dār, τὸ γὰρ ἀπερὶ γόνα
ναὶ νοῦρον ἱφανταῖν γὰρ ἐὼν δευπλόην
φθίσιος.

Quae apud Terentium sequuntur a Perinthia alienasunt.
Verisimile igitur est Menandrum cum Andriam scriberet,
res in Perinthia actas mutavisse et in brevi-
us contraxisse.

Desunt etiam ioci illi scurriles, quibus Laches servum
illudit.

Atque huc quidem nescio an referendum sit, quod ait
Terentius Andriam et Perinthiam dissimili oratione
et stilo factas esse.

Nimirum τὸ πορρωτέρω illud, propter quod scaenam Oxy-
rhynchianam a Menandro alienam esse Leo iudica-
verat, in Perinthia admissum, in Andria spreum erat.

Quod cum animadvertisset Koerte, Perinthiam a Menandro
adulescente compositam, Andriam poetae senioris esse re-
cte conclusisse putandus est.

Sunt etiam alia, quibus hoc probari videatur, sed de
his cum accuratius egerint Lindskog ("Studien zum An-
tiken Drama, Miscellen" II p. 11 sq.) et Koerte, ad horum viro-
rum commentationes lectorum delegatum esse volo.

(ἀνδοῦτος)

σ. LXVII.

Editiones. PerinthiaB. Grenfell et A. Hunt, The Oxyrhynchus Papyri no. 855, VI, 150
London 1908.F. Leo, Komödienfragment aus Oxyrhynchos, „Hermes“ XLIV
(1909) 143

σ. LXXIV.

Critica et Exegetica. In Perinthiam.

W. Croemert, Woch. für klass. Philol. 1909. 118.

P. Fossabaro, La Peringia di Menandro nell' Andria
di Terenzio, Rivista di Filologia XXXII, 1914, 449.A. Körte, Zur Perinthia der Menander „Hermes“ XLIV
(1909) 309.J. van Leeuwen, Ad fragmentum comicum nuper repertum,
„Mnemosyne“ XXXVII, 1909, 162.F. Schöll, Menandres Perinthia in der Andria des Terenz,
Sitzungsber. d. Heidelb. Ak. d. Wiss. 1912 Abh. 7.

σ. 120-123.

ΠΕΡΙΝΘΙΑPap. Oxyrh. 855

Α. - - - - - οὐ δ' ἀπολούθει, [Πύρεια,
 Δ. κληματίδ]ας ἱφείσιν φέρων — Α. τὸ πῦρ [δίδου
 Δ. καὶ πῦρ πρόσδουλον, π. Τίβει καὶ Γίτα,
 ἱππὶτα κατὰ κατὰ καὶ. ἀφείντ' ἄν, Γίτα,
 5 οὐδ' δουλον ὄντα καὶ διαδώσαι [τ'; οὐδ' πᾶν;

Unius tantum columnae pars inferior servata est.
 Menandrum auctorem sunt G. H. collato Perinthiae fr. 393K.
 (infra fr. 1), ad Perinthiam retulit Körte, „Hermes“ 44 (1909)
 p. 309.

Antecedentis columnae extant vestigia iuxta v. 14 χοί, iuxta v.
 17 personae nota CW (= Cwciac), quam dispexit Schröder (Bwci
 G. H.).

- 6) οὐ] ἂν γ' ἀρίστ', ἀλλὰ περιόψεσθαι με;
 οὐ] πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν; πρόσρχεται
 ὁ Πυρ] ρίαν ὅσον γε φορτίον φέρων.
 ἀπό] λωχα. καὶ δαίδ' αὐτὸς ἡγμένην ἔχων
- 10) ὁ Λάχης αὐ] ολουθεῖ. ΛΑΧ. περιόψε' ἐ[ν] κύνων ταχύ.
 νυνί γ' ἐπ' ἰδύσαι, Δᾶε, τὴν πανουργίαν,
 τέχνην τιν' ὥρῳ διαφύγοντ' ἐνθ' ἴνδε με.
- Δ. τέχνην ἔχῳ; Λ. ναί, Δᾶε, τὸ μὲν ἀπράγμονα
 καὶ κούφον ἐξαπατᾶν γὰρ ἔστι διδασκῆναι
- 15) φάλαρος — Δ. ἡν. Λ. εἰ δέ τις τὴν λῶφρην
 σταυτήν — ἐνέσθης; Δ. οὐχὶ πρὸς σοῦ, διδασκῶτα.
 Λ. ὅ μιν πονηρὸς, ὁ θρασὺς ἐνθάδ' ἀρτίως
 κατὰ τῶν σκυλῶν. τὴν κληρονομίαν φ[ι]λ[ι]ταλο.
 — — — — — π[ρ]οδῶν. Δ. — ἔχει χάριν
 — — — — — σὺ γὰρ ἡμῶν. ΛΑΧ. κατε[λ]ε
 20) — — — — — [εὐ]χ[α]σ[τ]ῶν. Δ. [εὐ]χ[α]σ[τ]ῶν ἀρίστο
 — — — — — φερόμενος γὰρ κἂν κύνων
 — — — — — ἔστιν ὅτι ἐσθ' ἔστι —

Laches dominus e domo procedit ligna ex ignem posens.
 Initio Tibur et Tita] γὰρ αὐτὸν suppl. Leo frustulum
 abscissum TIB huc convenire monet K.

1. πυρρῖα Leo.

De Byzria Andriae, qui hinc petitur esse videtur, monet F.
 Schölk (Sb. d. Heidelb. Ak. 1912, VII p. 19)

2 φέρων legit Schr.

κληρονομία Wil. coll. Arist. Thesm. 728

δίδου vel τὸ πῦρ ἔχει; S.

3 καί πυρ. P.

13. Lachenem respicere verba Davi insolentes gloriantis, quae ex-
 hibet fr. 393 K. (infra fr. 1), cognovit K.

16. confert Plin. nat. hist. XII 68 usudant autem (muzzae) prius-
 quam incidantur stachen dictam, et Plant. Cure. 100 uti mihi
 stache, tu cinnamum, tu rosa.

18 cf. Aristoph. Pac. 241 ὁ κἀλὸς τῶν σκυλῶν. Et schol.: συμβό-
 λον ἐπὶ τῶν δὶα δουλῶν ἀποδιδόντων.

19 ἐν ποδῶν (?) G. H. λήγει οὐ γὰρ τῶν σῶν δόλῳ Schmidt.

23 hic versus ultimus columnae fuisse videtur.

Fragmenta aliunde nota

1. ὅστις παραλαβὴν δισπότῃν ἀπείχονα
καὶ νοῦρον ἱφαντά θέρπει, οὐκ οἶδ' ὅτι
οὐδὲν μεγαλῦν ἔστι λαμπραχέως.
ἱπαιχτέρως τὸν πάλαι γ' ἀβίχτερον.

Phot. Berl. p. 5. Suid. s. v. ἀβίχτερος = fr. 393 K. ἀνδρὸς, ἀσυνδρὸς.

Μένανδρος Περινθία

Dari verba sunt, ad quae respicit Laches v. 13 sqq.

2. οὐκ ὅστις ἱφάντα πολυτελὴ νεύρον
ὡς τὸν ἴσον ὄρνυον τῷ σφόδρ' ἱφάντῳ.

Stob. flor. IV 55, 2 # fragmentum Heidelbergense (123, 2 Mein) =
fr. 394 K. Μένανδρος Περινθίας

De argumento cf. Sackel, Quaestiones Comicae de Terentii ex-
emplaribus Graecis Berlin 1914 p. 29.

3. ὅς ἔστι μεγαλὰ συλλαβὴν
ἐν τῷ πότῳ τὸ σῦλον ἐν πύδα φίλος
θάττον.

Poll. X 12 = fr. 395 K.

ἐν πύδα δὲ τὰ (τὰ σῦλα) ἐπὶ τῷ νεύρῳ καὶ μεγαλὰ, οἷον
ἐν πύδα ὡς ἐπὶ Μένανδρος ἐν τῷ Περινθία

ὅς ἔστι μεγαλὰ codd. corr. Berdely.

φίλος/θάττον Sackel. verba sunt adolescentis cum amico collo-
quentis cf. Sackel l. c. p. 28

4. ἐπὶ τῷ ἀναφῶν εἰς πομπαῖς
σφόδρα λοιδόροι.

Harpor., Phot., Suid. = fr. 396 K.

πομπὰς καὶ πομπῶν. ἀλλὰ τῷ λοιδόρι καὶ λοιδόρῳ. . .

ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῷ ἐν ταῖς Διονυσιαδαῖς πομπαῖς

ἐπὶ τῷ ἀναφῶν λοιδόρου ἀλλήλοις. Μένανδρος Περινθία.

6.
οὐδενίαν ἢ χραστὸν ὄντως
μήτινα παρῶν, ἀλλὰ πρὶν τὴν μύθω
Athen. XI 504² = fr. 397 K (τὴν φράσιν) πᾶσι τοῖς φιλῶσι ἴδμεν
τῶ παιδὶ περισσοῦς ἢ μύθω κειμένον. τὸ μύθω πρὶν τοῖς εἶ-
ναι λέγειν, παραθεσέντος Μινάρδου ἐν Περινθίᾳ.
Describitur temulentia obstetrix, cf. Ter. And. 228 sq.
- 6 τὸ παιδίον δ' ἰσθῆθαι ἐγχεῖν φέρει
Athen. VII 3016 = fr. 398 K
πληθυντικῶς δὲ γόρουσι ἰσθῆθαι (τὰ ἐγχεῖν (τὰ διπλά ἐχθῆσαι)
κατὰ τὸ πλεῖστον ... Μινάρδος Περινθία
Davi verba sunt, cf. Ter. And. 369.
7. οὐδ' αὐτὸς ἔχει σὺν θωῶν ὑπόφυλος
Max. Plan. schol. Hermog. (Rhet. gr. V 486) = fr. 399 K
μήτ' αὖ δὲ (τὸ ὑπόφυλος) ἐπὶ τῇ λαμπρῇ καὶ ἰσχυρῇ καὶ
ἐπιεικῇ, πονηρῶ δὲ τὰ ἔνδον, καὶ Μινάρδος ἐν τῇ Περιν-
θίᾳ φησὶν.
8. τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σῶμα οὐδὲ λεπτεῖα.
Suid. = fr. 400 K.
ἀνέπαφον· ἀνέθνον, καθαρόν, ἀθιγόν, ἀγνὸν ἀφύλον. Μινάρ-
δος Περινθία.
9. Αἰάντιος γέλω
Mill. Mel. 355 (Zenob. 160) = fr. 401 K
μήνεται λαλῶν Μινάρδος ἐν τῇ Περινθίᾳ τῇ πρώτῃ λέγοντι
δὲ ὅτι Πλεισθένης ὁ ὑποκριτὴς τὸν Κερκύρα Αἴαντα ὑπο-
κρινόμενος ὑπαίρωι ἐγέλασε, τοῦ γὰρ Ὀδυσσεὺς εἰπὼν
ὅτι τὰ δῖναια χρὴ ποιεῖν, μετὰ ὑμνῶν δ' Αἴαντα
γέλωι ἐχρήσατο.